

[Holdgaard.]

er, saa vidt jeg husker — jeg tror ikke, jeg tager fejl — adskillige Gange kommet til Landbrugsorganisationerne og har bedt dem om at udtale sig om Forslag, hvori der ogsaa har været indeholdt Bestemmelser om, hvor Midlerne skulde tages fra, hvem der skulde yde de nødvendige Beløb, om det skulde være Landbruget selv, eller det skulde være Staten, og i saadanne Tilfælde har vi altid udtalt os. I alt Fald kan det ærede Medlems Partifælle, Landstingsmand Hauch, ikke med nogen som helst Berettigelse sige, at vi intet Grundlag har for det, for næsten hver Gang der foreligger Forslag, der tager Sigte paa at skaffe Midler til Veje, hvorved de velhavendes Interesser trues, tropper man jo op her. Jeg staar her med to Aktstykker, kan man maaske kalde dem, fra Fællesudvalget om Skattespørgsmaal, hvor Landstingsmand Hauch er Landbrugsraadets Repræsentant. Jeg staar med et Aktstykke fra Februar 1930, hvor man i kraftige Vendinger protesterer mod Forøgelsen af Grundskatterne og Formueskatten, og dér er Landstingsmand Hauch med som Landbrugsraadets Repræsentant. Jeg staar ogsaa her med et andet Aktstykke, som er af yngre Dato, fra Januar 1931, hvor man i meget kraftige Vendinger protesterer mod Socialreformen, fordi den vil koste for mange Penge, og ogsaa det er Landstingsmanden med til som Landbrugsraadets Repræsentant. Derfor, hævder jeg, kan man ikke fra den Side med nogen som helst Ret komme og bebrejde Husmandsforeningerne, at vi beskæftiger os med disse Spørgsmaal, fordi vi ikke lige netop er paa samme Linie som de Herrer paa den anden Side. Jeg kan i denne Forbindelse sige, at det er mit Haab, at vi aldrig skal komme det; det vilde ikke være godt for den danske Husmandsstand, hvis den skulde være med til at værne om de velhavendes Interesser her i Samfundet.

Med Hensyn til de omtalte Forhandlings Resultat vil jeg ogsaa gerne have Lov at fremsætte nogle Bemærkninger, fordi der er fremsat saa mange Udtalelser om dem her. Jeg kan kun dybt beklage, at disse Forhandlinger blev afbrudt paa et efter min Mening for tidligt Tidspunkt, før alle Muligheder for at naa til en fælles Forstaaelse var prøvet. Jeg antager, at alle her i denne Sal har fulgt med i de Forhandlinger og de Udtalelser, der er fremsat for Offentligheden, og er vidende om, at netop en af de betydeligste indenfor Landboforeningerne, Proprietær Tvedegaard, foreslog, at man skulde forhandle videre, men at han ubarmhertigt blev slaaet ned fra den Side

indenfor Landboforeningen. Det, vi var enige om fra Hr. Tvedegaards og vor Side, var dette, at vi skal have en Lovgivning, der først og fremmest tager Sigte paa midlertidige Foranstaltninger til Hjælp for det kriseramte Landbrug, samtidig med, at man sørger for at faa Beparelser paa de forskellige Budgetter, og det er jo det, Regeringens Forslag sammen med det forelagte Finanslovsforslag tager Sigte paa.

Jeg beklager, som sagt, at disse Forhandlinger blev afbrudt efter min Mening i Utide, og jeg tager vist neppe fejl, naar jeg siger, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal stod bagved og trak i Traadene overfor de Forhandlere, der forhandlede paa Landboforeningernes Vegne. Men jeg beklager i alt Fald, at vi ikke kan komme her som Udtryk for et samlet Landbrug; thi saa havde de Udtalelser, der fremsattes, mere Vægt, end naar vi staar delt i to Lejre. Men Ansvar for, at Forhandlingerne blev afbrudt, ligger ikke hos Husmandsorganisationernes Repræsentanter, men paa helt andre Steder.

Naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal betegner Regeringens Kriseforslag som Paredeforslag og uretfærdige, om hvilke han kun har Haansord, nødsages jeg til paa Husmandsforeningernes Vegne at gøre Indsigelse mod en saadan Udtalelse. Thi det er jo selvsagt, at naar vi har givet Tilslutning til et saadant Forslag i Hovedprincippet, er det ikke ud fra den Betragtning, at vi anser dem hverken for Paredeforslag eller uretfærdige, men tværtimod fordi vi mener, at de i Hovedsagen er rigtige.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at naar han kunde tillade sig at sige overfor Statsministeren, at hvis han byggede sine Kriseforslag og sin Stilling paa Husmændenes Tilslutning, byggede han paa Sandgrund. Jeg ved jo af Erfaring, at det ærede Medlem Hr. Krag ikke er bange for at behandle de enkelte Medlemmer tilsyneladende med en vis Overlegenhed, men jeg tror dog ikke, han har Raad til at behandle den danske Husmandsstand med en saadan Overlegenhed, at han kunde sige, at hvis Ministeriet byggede paa den Tilslutning, man fik derfra, byggede man paa Sandgrund. Jeg fraraader alvorligt det ærede Medlem at være saa overlegen overfor Husmændenes Tilslutning. Det ærede Medlem syntes at ville begrunde det med, at de danske Husmænd gav Tilslutning til Randers-Bevægelsen. Jeg tror, at det ærede Medlem skal være den sidste til at tro, at han har Randers-Bevægelsens Tilslutning. Jeg kunde jo i den Forbin-